

EVA URBANÍKOVÁ

A portrait of a woman with short reddish-brown hair, looking upwards and to the left. She is wearing a strapless, reddish-brown dress and a necklace with a small pendant. The background is dark.

Průlós
osobní
známost

motto

román

MOTTO

EVA URBANÍKOVÁ

*Průlisk
osobní
známost*

Praha 2011

Přeložila Miluše Krejčová

© Eva Urbaníková, 2010
Translation © Miluše Krejčová, 2011

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-563-7

*Evitapressu,
mým milovaným spolupracovníkům*

1.

Že jsem vcelku zralá žena, jsem zjistila díky jednomu časopisu. Byl to anglický týdeník s velkými fotografiemi na špatném, skoro průsvitném papíru, ale u moře to člověku nevadí. Na dovolené vždycky čtu časopisy v angličtině, cítím se aspoň trochu inkognito mezi slovenskými rodinami s otrávenými otci, ukřičenými dětmi a matkami, které při věčném natírání svých potomků ochrannými faktory zapomínají v plavkách zatahovat břicho a vypadají nehezky. Kromě toho, když máte v rukou něco, co má slovenský název, dost často na vás ty zoufalé matky ukazují prstem se slovy:

„Tahle teta si tě vezme, když nebudeš poslouchat,“ a chtějí, abyste se přestali věnovat své relaxaci a abyste spolu s nimi začali vychovávat jejich potomka s modrými rty, který vlastně nedělá nic špatného, jenom chce být pořád ve vodě.

Nemluvím anglicky nijak zvlášť dobře, ale ovládám tento jazyk natolik, abych pochopila

pointu článků a článků v bulvárních časopisech, které nabízejí trafiky podél kilometrových promenád. A v italském Lide di Jesolo mají od britského *OK* po americký *In Touch* všechny bulvární plátky.

V jednom z nich jsem si zaškrtnula odpovědi na deset otázek.

1. Ano, dokážu říct NE bez výčitek svědomí.
2. Ano, pravidelně snídám.
3. Ano, je mi víc než třicet a raději sedím doma s kamarádkami u vína, než abych se svíjela napůl opilá u tyče v zakouřeném baru.
4. Ano, zbavila jsem se všech energetických upírů ve svém okolí.
5. Ne, nechci dokonalého muže, neboť takový neexistuje.
6. Ano, chodím k volbám, protože si myslím, že je to důležité.
7. Ne, nemám rodinu, ale pokud potkám normálního chlapa, ráda se rozmnožím.
8. Ano, moje práce mě naplňuje.
9. Ano, s matkou mám dobrý vztah a už nemám potřebu mít před ní tajemství.

10. Ne, nepoužívám prezervativ, ani když se ocitnu v posteli s mužem, kterého znám jen chvíli.

Kromě poslední odpovědi jsem z toho vyšla jako zralá žena s ustálenými názory a pozitivním postojem. Tak dobře, děkuju. Tato image se mi docela líbí. Spokojeně jsem zavřela časopis, na jehož obálce se potácela zfetovaná Amy Winehouse, vstala jsem a lehátko nasměrovala tak, abych měla tvář ve stínu. Jinak by mi na ní naskákaly nechutné červené krupicové pupínky a Simona by to komentovala dvojsmyslnými narážkami na moje pracovní nasazení, na můj nepravidelný sexuální život a na to, že piju málo vody.

„Chceš špric?“ zeptala jsem se jí a ona na vedlejším lehátku přikývla.

Vždycky jsme na dovolené pily špric. Nevím, jak se to píše ani co všechno do toho míchají, ale je to dobrý, slabý, trochu hořký oranžový alkoholický nápoj, který můžete s kostkami ledu pít na litry.

„Rovnou dva?“ otázala jsem se a ona znovu přikývla. Ani se na mě nepodívala.

„Dobře, přinesu,“ odpověděla jsem, natáhla se pro peněženku plnou drobných a na hlavu jsem si nasadila velký klobouk. Už bylo téměř poledne, slunce stálo vysoko, páliło jako o ži-

vot a vyhánělo početné rodiny do hotelových pokojů. Aspoň bude dvě hodiny trochu klid. Počkala jsem, než se mezi slunečníky prodere starší pán s nafukovací matrací ve tvaru krokodýla, a rozběhla jsem se k bufetu.

Au, au, au, usykávala jsem skoro nahlas, když jsem bosýma nohama přebíhala po žhavlém písku, rychle jsem skočila na dřevěný chodníček, který až tak nepálil, podívala jsem se na bolavé pravé chodidlo, ztratila přitom rovnováhu a z peněženky se mi vysypaly všechny mince. Zaklela jsem, v dřepu jsem je začala lovit v pálícím písku, a překážela jsem tak na úzkém chodníčku všem, kteří urychleně opouštěli pláž s plnými rukama kyblíků, lopatek, nafukovacích kruhů, osušek a dětských županů.

Netušila jsem, že mě se zájmem sledují dvě modré oči.

Celou cestu tam i celou cestu zpět. To jsem měla v rukou podnos se čtyřmi skleničkami a s talířem tuňákových sendvičů. V podpaží jsem tiskla peněženku a ten krátký úsek po rozžhavlém písku jsem podivně přeskákala, neboť jeho teplota už byla nesnesitelná.

Nebyl to chlap. Takový, co jen leží a nudí se, proto sleduje pěknou holku v bikinách. To by bylo jednoduché, klasický prázdninový scénář...

„Přinesla jsem oběd,“ slavnostně jsem oznámila Simoně, která byla ve stejné poloze, v níž jsem ji nechala, a ubrouskem jsem utírala nápoj, co se na podnos vylil při mém poskakování po rozpálené pláži.

„Super,“ řekla.

Vzala si z mé ruky plnou skleničku, sedla si do tureckého sedu, napila se a podívala se na sendviče.

„S tuňákem?“

„Uhm,“ přikývla jsem s plnými ústy.

Zamračila se.

„Je to čerstvé?“

Polkla jsem a pokrčila rameny:

„Uvidíme.“

Simona se usmála, natáhla se pro teplé bílé pečivo a s chutí se do něj zakousla.

„Mňam,“ prohlásila, když první sousto skončilo v jejím žaludku.

Seděly jsme na lehátkách, potichu jedly sendviče, zapíjely je oranžovým nápojem s hromadou ledu a pozorovaly klidné moře bez vln.

I můj život byl klidný a bez zbytečně rušivých vln.

Aspoň podle testu v časopise, který splácala nějaká praktikantka v Londýně, aby vyplnila volné stránky prázdninového čísla.

Vcelku vyrovnaný život.

Dost vyrovnaný na to, aby se mohl změnit.

2.

Ty modré oči mě sledovaly stále. Nevěděla jsem o nich ani jsem ten pohled nezachytila, ale zpod slunečníku, kde byla schovaná před největším sluncem, měla dobrý výhled a možná tam vítr zavál i útržky našich vět, když jsme se Simonou prohodily pár slov. Opravdu jen pár. Nepotřebovaly jsme příliš diskutovat, za těch dvacet sedm let, co jsme se znaly, jsme si řekly všechno už dvakrát. Navíc Simona byla trochu melancholická, trochu smutná a tichá, nemělo význam rušit ji, když si v hlavě dávala do pořádku celý svůj předcházející i další život. Stačilo nosit jí skleničky se špricem a střídat je s trochou jídla. A sem tam jí podat Daylong, aby si natřela pravý metatarsus – což je vlastně nárt, ale ona jako masérka nazývala části těla pouze odborně, takže si nenatírala nárt, ale metatarsus, protože jí pořád vyčuhoval ze stínu a měla ho úplně rudý.

„Ten Mario se podobá Stanovi,“ ukázala bradou na italského animátora s bradkou, který spolu s ostatními z hlučné bandy mladíků, co

bavili turisty a předcvičovali vodní aerobik, zakrýval před poledními paprsky plachtou celou aparaturu.

„Hm,“ pokrčila jsem nejistě rameny, protože Mario se jejímu bývalému manželovi vůbec nepodobal. Ale když na někoho intenzivně myslíte, tak si ho převtělíte do kohokoli. Třeba i do nejkrásnějšího animátora na pláži.

„Stano v mladém vydání,“ pokračovala Simona, „jako přes kopírák.“

Podívala jsem se na ni, jestli jí slunce nepálí i na hlavu.

Nepálilo.

„Je ti smutno?“ zeptala jsem se.

Zavrtěla hlavou:

„Ne, jenom mi ho připomněl.“

Pravda je taková, že Stano chyběl i mně. Nebylo mi smutno, ale chyběl mi, tak jako vám chybí starý soused, vedle něhož léta žijete a on potom najednou umře. Chyběl mi, protože byl součástí našich společných dovolených každé léto. On, Simona, jejich syn, co mu bylo nedávno třináct let, a já. Zvláštní kombinace, vím, ale fungovala. Oni přes den zapadli do denní rutiny ostatních rodin včetně polední siesty v hotelovém pokoji, já jsem ležela na pláži, pila šprice, četla americký bulvár a pod slunečníkem dospávala celý rok stresu v práci. Po večeri jsme ušli pár kilometrů po pro-

menádě, každý snědl tři velkoryse naložené kopečky zmrzliny, vypili litr vína a Simona někdy zpívala karaoke. *Stand by me* od 4 The Cause. Trochu falešně, ale s velkým nasazením. Malý jí tleskal a my se Stanem jsme se usmívali. Na zpáteční cestě domů jsem v Autogrilu těsně před rakouskými hranicemi nakoupila jablečné koláčky v úhledných sáčcích pro kámošky v kanceláři a špenátovým panini jsem se s Itálií rozloučila.

Rok co rok.

Nic víc, nic méně.

Žádné adrenalinové zážitky.

Nic.

Prostě pohoda.

Znaly jsme se se Simonou od pravěku, tedy od první třídy na základce. Dětství v jednom činžáku, v jedné třídě – byly jsme jako sestry. I proto nám ty společné dovolené nepřípadaly divné. A Stanovi už vůbec ne.

„Masáž?“ zastavila se u nás malá shrbená Číňanka, oblečená v dlouhých černých kalhotách, bílém tričku a teniskách Made in China.

Zavrtěla jsem hlavou. Jsem háklivá na to, kdo se mě dotýká.

„How much is it?“ zeptala se Simona, která se nechala masírovat všude a kýmkoli – profesionální deformace.

Číňanka zahuhňala nějakou cenu, Simona

vytáhla bankovky a za chvíli jsem cítila vůni jemného oleje, kterým jí natírala záda.

„Jaká je?“ zeptala jsem se po chvíli, jelikož ze Simoniny tváře se nedalo nic vyčíst.

„Není to kdovíco,“ odpověděla Simona a Čínanka, jako by jí rozuměla, ji plácla po zádech tak silně, že na pokožce zůstal otisk její malé dlaně.

Vstala jsem, protože jsem potřebovala čurat, zamířila jsem k moři, neboť plážové záchody nesnáším, jsem háklivá i na toalety. Spousta cizích žen a teplo v kombinaci s nepříliš častou údržbou mě vždy zaháněly do vln... Nevím, proč se všichni tváří, že nečurají do moře. Co je na tom tak hrozného?

Udělala jsem několik pohybů rukama, doplavala jsem na místo, kde mi voda sahala po krk, a s výrazem, že si vodu jen tak užívám, jsem vykonala, co jsem potřebovala.

A potom se naše pohledy střetly poprvé. Procházel jsem těsně kolem jejího lehátka, měla na něm rozložené puzzle, v batohu vedle jsem si všimla knížky se slovenským názvem. Usmála se na mě. A já jsem se usmála na ni. Měla veselé modré oči.

„Potřebuju drink,“ přivítala mě Simona, nad níž se ještě stále skláněla Čínanka. „Tahle tady si na mně dělá maturitu.“

„Nemůžeš jí říct, že máš dost?“

„Nemůžeš jí to říct ty?“ zakvílela prosebně.

„Víš, jak zaujatě se tváří? Ona věří, že ti dělá fantastickou masáž.“

„Každý v něco věří. Já věřím, že si dám ještě jeden drink!“

Pláž potom žila podle svého každodenního scénáře. Po třetí hodině se začala znovu zalidňovat, v moři se zvedly malé vlny, animátoři lanarili lidi do soutěží, ve kterých se vyhrávaly hlouposti od melounu po kupon na pizzu v restauraci na korze. Když slunce začalo pomalu klesat, lehátka byla vytahována zpod slunečníků, aby turisté chytili zdravý bronz, a těsně u moře se vytvářely skupinky mladých, co si házeli míčem, a hloučky starších, kteří živě gestikulovali a rozebírali každé téma, jež život nabízel.

Tyhle chvíle jsem měla vždycky nejradši. Je-li svět měl oranžovou barvu jako špric, který jsme celý den popíjely, moře ožilo a vzduch voněl počínajícím večerem...

Uviděla jsem ji, když jsem zvedla hlavu, abych zjistila, jestli se už Simona vrací z bufetu s kávou.

Vracela se.

Ale kávu ještě nenesla.

No nic, vždyť jsme na dovolené.

Seděla ve dřepu asi metr a půl ode mě, štíhlá, s vlásy, které jí vylézaly z narychlo upletené-

ho copu, a lopatkou se snažila odhrnovat suchý písek, aby se dostala k mokrému pod ním. Pracovala soustředěně, občas si něco sama pro sebe povídala, a když narazila na vlhký písek, udělala si z něj čtvercový základ a s kyblíčkem odbíhala k moři, aby si donesla vodu. I Simona si jí všimla, mlčky pozorovala její dětskou zanícenost, dokonce se trochu usmívala, když viděla její marný boj s vysušenými zrnky.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala jsem se té malé.

Postavila se, rukama si odhrnula vlásky z čela, přičemž jí na tváři zůstala šmouha od mokrého písku, a řekla:

„Terezka.“

„Ahoj, Terezko,“ přiměla mě její bezprostřednost, abych se usmála.

„Ahoj.“

„Líbí se ti tady u moře?“

„Ano, líbí.“

„A co to tu stavíš?“

„Koně.“

„Koně?“

„Uhm,“ přikývla se zářivým pohledem.

„No ne, myslela jsem, že z písku se stavějí hrady,“ usmála jsem se a napila se oranžového nápoje.

Zavrtěla hlavou.

„Já stavím koně. Ale mám málo mokrého písku.“

„Kolik je ti let?“

„Pět,“ ukázala rozevřenou dlaň.

„A kde máš mámu?“ zeptala se Simona.

„V nebi.“

„Kde?“ nerozuměla Simona. Nebo rozuměla, jen nedokázala reagovat.

„V nebi,“ zopakovalo prostě to děvčátko, které už znovu sedělo na bobku u písku a lopatkou tvořilo něco, co mělo být možná hlavou, možná tělem kopytníka.

Vyměnily jsme si se Simonou pohledy.

A sakra.

„Ze-mře-la?“ naznačila rty, divoce gestikulovala rukama a posadila se.

Pokrčila jsem rameny.

Jak to mám vědět?

Ztichly jsme, protože jsme dospělé a my dospělí takovéhle situace neumíme moc dobře zvládat, zvláště když se o smrti máme bavit s malým děvčátkem. Obě jsme hleděly na útlé tělíčko v cyklámenových plavkách a jako na povel jsme se pořádně napily ze skleniček. Pak jsme obě sáhly po plátcích s anglickými titulky a jen koutkem oka jsme sledovaly Terezku, která se zaujatě snažila z písku vytvarovat něco, co by se aspoň podobalo nějakému zvířeti.

„Nechceš něco k pití?“ zeptala se jí potom Simona.

Přikývla a napila se nabízené vody.

„Děkuju,“ usmála se, utřela si pusu a směrem ke mně řekla: „Jsi hezká.“

Zasmála jsem se.

„Opravdu?“

Horlivě přikývla.

„Uhm. Máš hezké plavky.“

„Ty jsi zlatá,“ usmála jsem se. „Máš ráda růžovou, vid’?“

„Ty taky?“

„Tak normálně.“

„Já mám ráda i žlutou, ale táta říká, že růžová mi víc sluší.“

„Tak to je asi pravda.“

Pokrčila rameny.

„Teď, když budeš po dovolené opálená, ti bude slušet všechno,“ dodala jsem.

Přikývla.

„S kým jsi tady, Terezko?“ zeptala se Simona.

„S tátou.“

„S tátou?“

„Uhm,“ přikývla ta malá. „Měla s námi jet i babička, ale zanítily se jí nohy.“

„To je tedy smůla.“

„Uhm,“ znovu přikývla, „s babičkou je legrace.“

„Tak s vámi pojede příště.“

Široký úsměv.

„S vámi se dobře povídá.“

„Fakt?“

„Můj táta si se mnou takhle nepovídá.“

„To víš, je to muž, oni mluví jinak.“

„On pořád mlčí.“

„Možná proto, že tě poslouchá,“ podotkla jsem.

Terezka pokrčila rameny a vesele se zasmála.

Potom si ještě chvíli hrála v písku.

Na koně zapomněla, vyhloubila si jámu a nosila si do ní z moře vodu. Písek všechno vsákl, jako v té pohádce, kde hrála Libuše Šafránková, myslím, že to byla adaptace *Soli nad zlato*, zkoušela naplnit studnu vodou, ale každé vědro vody, které přinesla z potoka, zmizelo pod kameny na dně...

A pak řekla, že už jde za tátou. Posbírala hračky a zeptala se, jestli tady ještě zítra budeme.

Přikývly jsme. Rychle a přesvědčivě. Její modrá očka zářila.

„Chudinka,“ řekla jsem, když nás už neslyšela, „tak malá a už má těžký život.“

Simona se dívala za vzdalujícími se cyklámenovými plavkami a dodala:

„Život je kurva, drahá. Nezáleží na tom, kolik ti je let.“

3.

Stano byl původně můj kluk. Tedy, abych byla přesná, chtěla jsem, aby byl můj kluk, líbil se mi. Byl dobrým kamarádem mého bratra, oba měli motorky a já jsem propadla představě, že mě bude vozit k jezeru, u kterého se budeme líbat a později dělat i jiné věci. Zůstali jsme jen u prvních vášnivých polibků. Potom jsem ho naprosto přirozeně představila Simoně a naše láska šla do háje. Přestala jsem existovat.

Pro Simonu i pro něj.

Bylo nám osmnáct a můj bratr mi řekl, že mám být vlastně ráda. Že Stano je velký hráč, nikdy nemá rozdělaný jenom jeden vztah a vždycky to hraje na víc stran. Nic tomu ne-nasvědčovalo, Stano by Simoně snesl i modré z nebe, byli pořád spolu, když ve dvaceti otěhotněla, okamžitě se vzali a pro každého z nás představovali ideální pár. Na bratrova slova došlo až před rokem, těsně po naší společné letní dovolené, když přišla k Simoně na masáž stálá klientka. U zázvorového čaje, který tam v salonu běžně po procedurách na-

bízeli, jí ukazovala fotky syna, s nímž žila sama, jen na jedné byl ten chlapec vyfocený se svým otcem.

„Občas nás vezme na dovolenou,“ vyprávěla ta klientka, „když se mu podaří utrhnout se od rodiny.“

„Je ženatý?“ zeptala se Simona a vzápětí už nepotřebovala odpověď, neboť z fotky se na ni usmíval Stano.

Dodnes nevíme, jestli to měla ta mrcha na Simonu připravené, nebo opravdu netušila, že ji masíruje Stanova manželka. V každém případě se ideální svět mé nejlepší kamarádky zhroutil, a co je ještě horší, všechna ta léta zdánlivého štěstí zcela vymazal fakt, že Stano měl kromě jejich společného syna ještě jednoho. Mladšího jen o měsíc.

Rozcházel se velmi podivně. Oba plakali. Simoniny slzy asi pochopíte. On plakal možná proto, že mu došlo, jak jí ublížil, a možná úlevou. I Radek John v Česku prohlašoval, že dvojí život je nesmírně vyčerpávající... Stano tvrdil, že bude o Simonu bojovat, že se jí jen tak nevzdá, že jí dokáže, že je chlap, který za něco stojí. Ale cestou někam, odkud o ni bojovat chtěl, se stavil u té své milenky se synem a už odtud neodešel. Své zbraně na záchranu vztahu se Simonou ani nevytáhl. Logické. Čekalo ho tam teplé jídlo, televize, vlastní syn a žena.

Měl všechno co předtím, jen v jiné barvě a na jiné adrese.

Simona to nesla těžce. Zoufalství z ní křičelo na kilometry, když si oblékala trička s výstřihem až na břicho a rty si malovala těmi nejkřiklavějšími rtěnkami. Čekávala na Stana, když si přišel pro jejich desetiletého syna, aby si ho vzal na víkend, chtěla si povídat, analyzovala, kladla otázky, a když narazila na zeď mlčení a chladné vyrovnanosti, rozplakala se a křičela:

„Jak můžeš? Jak můžeš? Neignoruj mě, prosím! Miluj mě, nenávid', cokoli, jen mě neměj na háku.“

Stano jí vždycky řekl, že ji nemá na háku, že si jí velmi váží, což je tedy asi ještě horší, než kdyby ji měl na háku, nasedl i se synem do auta a vzlykající Simona za ním hleděla se svěšenými rameny.

Tři měsíce po tomhle všem jí syn oznámil, že by chtěl asi radši bydlet u tatínka. Logické. Měl tam relativně vyrovnaného rodiče, docela milou tetu, která mu uvařila, a nového bratra, který byl jeho vrstevníkem. Tři bonusy proti tiché zanedbané domácnosti, v níž zůstal s náladovou Simonou.

Hm. Mají to chlapi v genech, že táhnou za zdánlivě lepším i od vlastní matky? Simona tvrdí, že dcera by jí to nikdy neudělala.

I po rozvodu bydlel syn u Stana, u soudu prohlásil, že mu je s ním lépe. Budiž.

Zůstala sama. Brala to jako nespravedlnost, to je jasné, dvanáct let obětovala dvěma mužům, kteří se ze dne na den rozhodli, že ji už nepotřebujou, kdo by to nechápal jako nespravedlnost?

„Je ti třicet tři let, Simi, vůbec není pozdě na nový začátek,“ říkala jsem jí, když se mi zdálo, že bude schopná myslet i na jiné věci než na to, že jí celý svět ublížil. Jen mávla rukou, že se mi to mluví, že jsou to jen žvásty a ať prý si to radši nechám pro někoho jiného.

„Podívej se na mě,“ nedala jsem se odradit. „Je mi taky tolik, taky jsem sama, taky doufám, že někoho potkám. V porovnání s tebou bych měla být zoufalá já, biologické hodiny mi tikají a s žádným chlapem jsem nežila déle než dva roky.“

„Aspoň se na tebe neměl kdo vykašlat,“ odvětila.

A já jsem pochopila, že ještě potřebuje čas.

Pravda je taková, že mi biologické hodiny netikaly a potřebu mít chlapa po boku mi připomínala hlavně matka. Nevěděla o mně nic, byli jsme rodina, kde se o vztazích, o sexu a těchto věcech mluvilo minimálně, možná si i myslela, že jsem panna nebo co. I když jsem s někým chodila – se dvěma muži jsem jistou dobu

dokonce bydlela ve společné domácnosti – v rodině jsme se tvářili, že to není nic vážného. Až svatba to mohla změnit, a k té nikdy nedošlo. Pokaždé jsem si našla něco, kvůli čemu jsem nebyla ochotná ve vztahu pokračovat. Pokaždé. Neváhala jsem, v tomhle jsem zdědila otcovy geny, když se mi něco nelíbilo, zařadila jsem zpátečku. A jelikož jsem poměrně klidný a pragmatický typ, nikdy jsem nevyvolávala skandály, všechno proběhlo docela hladce a s některými svými bývalými jsem zůstala v celkem přijatelném kamarádkém vztahu. Matka tvrdila, že jsem nikdy nebyla skutečně zamilovaná. Viděla můj život jako prázdný a velmi nudný. Takový jí připadal, protože jsem byla svobodná, bezdětná a bez jiných závazků. V Kristových letech.

Vdané kolegyně mi zase tu volnost záviděly. Stěžovaly si na věčný kolotoč vaření, uklízení, péče o děti a pravidelného dávkování vitamínu S svým manželům – tak nazývaly sex, který je, nevím proč, nebavil. Tvrdily, že jsou na něj unavené a že po letech je to zvláštní kombinace rychlých naučených pohybů a dotyků bez vášně. Věty typu „Musím dneska starýmu dát, už řeže ostré zatačky“ jsem v kuchyňce poslouchala dennodenně a docela dobře jsem se jimi bavila. Stejně jako jsem se bavila jejich představami o mém svobodném

životě. Nic takového jako *Sex ve městě* se nekonalo, dokonce ani nic, co by se tomu podobalo, ten seriál je opravdu vytržený z reality, tvrdila jsem jim to, ale nedaly si říct. Věděly jen to, že mám čas jít cvičit zumbu, mám čas chodit na francouzštinu, svůj plat utrácím pouze za své potřeby a každý večer můžu pařit. Večeře, kino, divadlo, bar. A každý měsíc jiný chlap. Jako by to někoho nebavilo. Jako by to bylo skutečně možné.

V mém bytě se nestřídaly jednorázové známosti, dokonce jsem ani nic takového adrenalinového filmového nezažila. Možná jednou, na firemní dovolené, kde nás celý večer v baru u bazénu obsluhoval vysoký černochoch, s nímž jsem potom odešla do jeho pokoje, a když jsem se probrala z největšího alkoholového opojení, byla jsem pod ním v jeho posteli ve sklepní hotelové místnosti a nade mnou se líně točil ventilátor.

To si pamatuju.

Velkého černochocha na sobě, ventilátor a takovou divnou vůni, jako piliny na pile. Jinak špatná příhoda, bylo mi z těch sladkých drinků zle, chtělo se mi spát a toho chlapa to vůbec nezájímalo. Ježíšikriste. Ještě se věnoval sobě a svému rozkroku, když jsem odcházela... Mimochodem, kdo mezi ženami rozšířil ten mýtus, že černí chlapi mají mezi nohama beranidla?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Příliš osobní známost.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.